

Cadbury sjokulá

Bjari Ákesson Filholm sigur her frá, hvussu tað var at vera smádrongur á Tvøroyri í 50-unum, har tað besta hann fekk var at fáa Cadbury sjókulátu og karamellur. Í Danmark var Cadbury eitt so gott sum ókent fyrbrigdi

Bjari Ákesson Filholm

Forfatteren med familie: Fra ventre bagest: Omman, Ebbatante, min mor Sonja Ákesson Filholm og abbin Albin Ákesson. I forgrunden fra venstre står min lillebror, Tórkil og dernæst forfatteren selv. Der er modelskibe i de pakker, vi har i hænderne, men det kunne godt have været Cadbury chokolade (Foto:Filholm)

Det var midt i juli måned i slutningen af 1950'erne. Vi gik et par smådreng nede vejen kajen i Tvøroyri og kiggede på fiskeskibene.

Der stod Tom og arbejdede på dækket. Vi gik derover. Da han fik øje på os, så han glad ud og spurgte, hvad sådan et par banditter som Birgir og jeg gik og lavede. Birgir var en af mine færøske legekammerater, når jeg var på sommerferie i Tvøroyri." Vi så bare troskyldigt på ham og sagde, at vi ikke rigtigt lavede noget særligt. "Så skal I have en håndfuld karameller", sagde Tom og stak hoved og arme ind i styrehuset. Han rodede med en metaldåse, som faldt

på dørken, da han forsøgte at åbne den. Låget faldt ud på dækket. "Quality Street" stod der. Ud faldt en lyksalighed af karameller pakket ind i sølv- guld- og cellofanpapir. Flotte farver og gennemsigtigt papir. Ned på dørken i styrehuset.

Tom bøjede sig ned og fyldte næverne. "Her skal I se drenge", sagde han, mens han rakte os de fine karameller. Han smilede og blinkede til os "det er fine sager ikke sandt?" Vi rakte hænderne frem og fyldte vore lommer. "Tak Tom, - tusind tak Tom", sagde vi begge to allerede med karameller i munden og tomt sølvpapir på kajen. Det var en overraskelse for os. Vi var gået ned på

havnen for at tigge beskøjter og skibskiks, og så endte vi med at få de fineste karameller. Tom var rigtig flink og lige så gavmild som en buddhistisk munk. Han holdt på den anden side meget mere af spritus, end munke almindeligvis gør, men det er en helt anden historie, som blot skal antydes her, for at læseren kan få det helt rigtige billede af, hvilken sjov sprællemænd Tom var. Han og hans kone, Anna havde ikke selv nogen børn, men de holdt meget af små menneskeunger, begge to.

Tom og de andre fiskere fiskede ved Island og sejlede fangsten helt ned til Skotland for at sælge den der. Når de kom tilbage

havde de penge på lommen, masser af gaver til konerne og børnene, store dåser engelske karameller og i hundredevis af plader med Cadbury-chokolade.

I Danmark var "Quality Street" karameller ikke sådan at få fat i og Cadbury chokolade var (og er) stort set ukendt. Færøerne derimod flød ikke med mælk og honning, som et vist Kanaans Land, men derimod med Cadbury Chokolade og engelske karameller. De var overalt.

Når man var med sine forældre på besøg hos bekendte i bygden, blev man budt på disse lækkerier. Når nogen kom på besøg hos os, havde de ofte den type velkendte slik med.

Min familie rejste siden til Danmark, og her sås ikke skyggen af Cadbury chokolade. Der var Toms, Anthon Berg og Marabou, der var schweizisk og belgisk chokolade men ingen Cadbury. Det undrede mig. Heldigvis fik vi julepakker fra familien på Færøerne. De indeholdt skærpekød, chokoladecake, blodpølse, Corn Beaf i dåser og stakkevis af Cadbury Chokolade. Der var flest af min yndlings Cadbury's Dairy Milk, som var en ren velsmagende flødechokolade, men der var også Cadbury med nødder eller rosiner. De sidstnævnte spiste man kun, når der ikke var flere Dairy Milk tilbage. Det var sådan ca. en